

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Перник, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВИКТОР Б. ГЕОРГИЕВ

Членове: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ
КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
в присъствието на прокурора Ан. Бл. Дж.
като разглежда докладваното от КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА Въззивно
административно наказателно дело № 20211700600359 по описа за 2021
година

за да се произнесе взе предвид следното:

С решение № 4 от 08.10.2021 г., постановено по НАХД № 48/2021 год. по описа на Трънския районен съд, обвиняемият Е. М. М., с ЕГН *****, българин, български гражданин, със средно образование, женен, безработен, неосъждан е бил признат ЗА НЕВИНОВЕН в това, че в периода от **29.01.2021 г. до 14.02.2021 г. на** ГКПП - С., при условията на продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, пред служители на ГКПП - С., съзнателно се е ползвал от неистински частни документи - Сертификати с лабораторни номера: ID: ****, ID: **** и ID: *** от СМДЛ „РАМУС“-ООД гр. С. за извършени изследвания за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателни резултати, на които е придаден вид, че са издадени от СМДЛ „РАМУС“-ООД гр. С., когато от тях за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност, както следва:

1. На 29.01.2021 г. на ГКПП - С., пред старши полицаи И. Б. Б. - служител на ГКПП - С., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ - Сертификат с лабораторен ID: **** от СМДЛ „РАМУС“- ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от СМДЛ „РАМУС“- ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност;
2. На 30.01.2021 г. на ГКПП - С., пред старши полицаи Н. Л. С. - служител на ГКПП -С., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ - Сертификат с

- лабораторен ID: **** от СМДЛ „РАМУС“-ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavims 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от СМДЛ „РАМУС“- ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност;
3. На 06.02.2021 г. на ГКПП - С., пред старши полицаи И. Б. Б. - служител на ГКПП - С., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ -Сертификат с лабораторен ID: **** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност;
 4. На 07.02.2021 г. на ГКПП - С., пред старши полицаи Р. Х. Н. - служител на ГКПП - С., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ - Сертификат с лабораторен ID: **** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност;
 5. На 08.02.2021 г. на ГКПП - С., пред старши полицаи Н. И. Д. - служител на ГКПП - С., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ -Сертификат с лабораторен ID: **** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност;
 6. На 12.02.2021 г. на ГКПП - С., пред старши полицаи Р. Х. Н. - служител на ГКПП -С., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ - Сертификат с лабораторен ID: *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от СМДЛ „РАМУС“- ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност;
 7. На 13.02.2021 г. на ГКПП - С., пред старши полицаи З. В. М. - служител на ГКПП - С., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ -Сертификат с лабораторен ID: *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност;
 8. На 14.02.2021 г. на ГКПП - С., пред старши полицаи И. Б. Б. - служител на ГКПП - С., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ -Сертификат с лабораторен ID: *** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност - **ПРЕСТЪПЛЕНИЕ по чл. 316, пр. 1 във вр. чл. 309, ал. 1, пр. 1 във вр. чл. 26, ал. 1 от НК като на основание чл. 378, ал.4, т.2 от НК, съдът го е оправдал по така повдигнатото му обвинение.**

Против така постановеното решение в срока по чл.319 от НПК е постъпил протест, както и допълнителен такъв от държавното обвинение, като и в двата протеста се моли съдът да отмени атакуваното решение като неправилно и да постанови друго, с което обвиняемият- Е. М. М. да бъде признат за ВИНОВЕН в извършване на престъпление по чл. 316, пр. 1 във вр. чл. 309, ал. 1, пр. 1 във вр. чл. 26, ал. 1 от НК и съдът да го освободи от наказателна отговорност и му наложи

административно наказание „Глоба“ в размер на 1000 лева. Доводите в допълнителния протест, доразвиват съображенията в първоначално подадения такъв, като в отделни пунктове прокурорът посочва аргументи защо счита, че деянието е доказано, както от обективна, така и от субективна страна, като напълно не се съгласява с мотивите на районния съд. Сочи че изводите на съда са неправилни и необосновани. Изтъква и че в мотивите си съдът противоречиво е коментирал доводи за съпричастност на обвиняемия към съставянето на ксерокопирания на частен документ, като сочи, че за осъществяване на престъплението, за което обвиняемият е предаден на съд не е необходимо да има съпричастност на обвиняемия към съставянето на ксерокопирания на частния документ, а само ползването му, каквото е и обвинението спрямо Е. М. М.. На следващо място, прокурорът не се съгласява и с изложеното от съда в насока, че в мотивите си съдът е приел, че разследването на обстоятелствата, свързани със съставянето на неистинския и с невярно съдържание частен документ - посочените сертификати са били предмет на досъдебно производство № 1/2021 г. по описа на ГПУ гр. Трън, като по същото са приложени ксерокопия на сертификати на името на В. Р. Г., без същия да е разпитван по делото, въпреки, че са били налице данни за това, че двамата са преминавали заедно на процесиите дати границата през ГКПП. В тази връзка е посочено, че действително по делото са налични такива доказателства, но за лицето В. Р. Г. е водено друго досъдебно производство № 3/2021 г. по описа на ГПУ гр. Трън, прокурорска преписка № 673/2021 г. по описа на Районна прокуратура гр. Перник, с внесено постановление от 16.07.2021 г. за освобождаване от наказателна отговорност по чл. 78а от НК за извършено престъпление по чл. 316, пр. 1 във вр. чл. 309, ал. 1, пр. 1 във вр. чл. 26, ал. 1 от НК, независимо, че са пътували заедно с обвиняемия Е. М. М., нямало пречка да се водят две отделни досъдебни производства. Изразено е пълно несъгласие и с приетото от съда, че от обективна страна не е доказано обвинението за ползване на инкриминираното ксерокопирание, удостоверяващо отрицателен тест за COVID-19, тъй като не е доказано по несъмнен и безспорен начин, че обвиняемият Е. М. М. да е представил на процесиите дати инкриминираните три сертификата за отрицателен тест, както и че наличните по делото не са документи по смисъла на закона. Този извод на съда е посочено, че е неправилен и необоснован, тъй като трите броя сертификати представляват документи по смисъла на закона, а и по делото са събрани достатъчно гласни и писмени доказателства, касаещи авторството на деянието от страна на обвиняемия Е. М. М.. Прокурорът не е съгласен и че деянието не е доказано от субективна страна, както е посочил съда, като в протеста се акцентира, че и този извод на съда също е неправилен и необоснован, тъй като обвиняемият Е. М. М. е бил наясно, че не е посещавал през 2021 г. СМДЛ „Рамус“ ООД гр. С., респ. там не са му правени изследвания за COVID-19, но въпреки това, е представил пред служителите на ГКПП - С. процесиите сертификати, тъй като без тях не може да премине през ГКПП. С тези доводи се моли за отмяна на атакуваното решение и постановяване на ново такова в обратния смисъл.

Делото е било насрочено за разглеждане в ПОС с определение от 6.12.2021 г., като в проведеното на 13.01.2022 г. открито с.з. са се явили представител на ОП-Перник и защитникът на обвиняемия, като последният не се е явил в с.з. Съдът е докладвал и приел по делото и възражение, постъпило от защитата, в което са изложени доводи за правилност на атакувания акт, като е посочено и че в съдебно заседание пред първата инстанция обвиняемият изрично е обяснил, че е правил многобройни изследвания в различни лаборатории в С., в зависимост от натовареността им и местоположението си, тъй като имал възрастни роднини в Република С. и му се е налагало да пътува често до там. По делото се сочи, че няма приложени доказателства, установяващи, че през

посочения период няма направени от него тестове за COVID-19 в СМДЛ "Рамус" ООД гр.С., във всичките им лаборатории, тъй като обвиняемият не можел да помни кога и къде си е правил тестове през 2021 г. с оглед направените от него, многобройни изследвания. Още повече, че СМДЛ "Рамус" ООД С. имала много лаборатории в С., а не само една, която може евентуално да бъде запомнена. Защитата счита, че с оглед на събраните по делото доказателства е правилен направеният извод на съда в мотивите на обжалваното решение, че представените по делото незаверени фотокопия от сертификатите не са документи по смисъла на закона.

В пледоариите си пред въззивната инстанция, прокурорът при ОП-Перник-прокурор Д. поддържа протеста, като излага пространна пледоария за порочността на атакуваното решение и моли за неговата отмяна. В пледоарията си прокурорът посочва, че -на първо място мотивите, изложени от Трънския районен съд са вътрешно противоречиви и като цяло прокурорът ги определя като- „леко абсурдни“, като акцентира, че на лист- 5 от решението на първоинстанционния съд, втория абзац съдържа следното:”От събраните по делото доказателства може да се направи извод, че въпросните ксерокопия от сертификати издадени от „Рамус“ ООД на лицето Е. М. М. имат характеристиките на документ по смисъла на закона на частен такъв и са представени от обвиняемият М. при преминаването му на процесните дати”. След което след което на последните две страници има изложение, че не е документ. Прокурорът сочи, че дори не може да се разбере каква е волята на съда, и откъде въобще произтичат неговите изводи. Следващото нещо, което вече касае умисъла на подсъдимия за ползване на тези сертификати, е според представителя на държавното обвинение, че Районният съд така е „повярвал на неговите обяснения без критично“, без да сравни неговите пояснения с всички събрани по делото доказателства и без да отчете обстоятелството, че обясненията на подсъдимия са и средство за защита. В конкретния случай подсъдимият М. е казал, че той ходил на изследвания в няколко различни лаборатории. В тази връзка съдът изобщо според прокурора -или не е прочел, или не е разбрал, или умишлено не е обсъдил заключението по делото, която в основната част на заключението казва: трите копия са изобразени един и същи комбинация от подписи и от печати. Горните констатации давали основания да се счита, че представените копия от сертификат възпроизвеждат един и същи първообраз. Ако се приемело за чиста монета обясненията на подсъдимия, как щяло да се обясни, че в три различни лаборатории са издадени фалшиви сертификати. Отделно оставал въпросът, къде и защо един лаборант ще издава фалшив сертификат, при положение, че лицето е дало проба. Отделно се сочи, че по делото има две писма от лаборатория „Рамус“ ООД, които изрично заявяват, че на това лице изследвания през 2021 г. не са извършвани, което означавало, че той не е ходил в лаборатория „Рамус“ ООД. След като той не е ходил на изследване в лаборатория „Рамус“ ООД, следвало да се отбележи, че истината е, че той не е правил изследвания и е знаел, че това са неистински документи, но ги е ползвал да преминава незаконно през границите на Република България. В едното от писмата е посочено, че на това лице е било извършено изследване, като по делото е приложено и копие, т.е. според прокурора при ОП-Перник, лицето много добре е знаело как изглежда истинско изследване. Не на последно място, възниквал един въпрос, защо и за какво един лаборант в лаборатория ще издава неистински сертификат на лице, което лично си е дало проба. Моли се ПОС да уважи протеста на Районна прокуратура гр. Перник и да постанови решение, с което да признаете обвиняемия за виновен като на основание чл. 78а НК му определи наказателна отговорност и му наложи наказание глоба в размер на 1 000 лв.

В пледоарията си, защитникът на обвиняемия- адв. М. излага предимно житейски съждения при анализа на атакувания акт, като сочи, че не се доказало по делото относно деянието, че обвиняемият е знаел, че ползва неистински частни документи. На въпроса, дали лаборант ще изследва лицето, или направо ще издаде сертификат, който го е поръчал, това според защитата е – „най- елементарното, и си вземе парите”. Соци, че не вижда „защо след като той е направил изследване, сертификатите са фалшиви и цената е по- скъпа, от това да отиде да плати за фалшив сертификат, вместо да си направи един писиар тест”. Смята, че в обвинителния акт /бел. Постановление/ нямало доказателства за умисъла, нямало включително и в мотивите на протеста. Имало едно декларативно изречение, че обвиняемият е действал при пряк умисъл. С оглед на това смята, че относно протеста, така също изнесените в допълнителния протест доводи са неоснователни и Районният съд правилно е постановил присъдата си /бел. Решение/. Моли съда да потвърди решението въз основа на събраните по делото доказателства.

Обвиняемият не се явява и поради това не е изразил становище в последна дума.

Пернишкият окръжен съд, след като разгледа обжалваното решение независимо от основанията, посочени от страните, като взе предвид е техните възражения и служебно по реда на чл. 313 и 314 от НПК установи следното:

Атакуваното по реда на въззивният способ за съдебен контрол решение не отговаря на изискванията на чл. 305, ал.3, вр. чл. 301, ал.1, т.1, вр. чл. 107, ал.5 НПК. В този смисъл, съдът споделя доводите на представителя на Окръжна прокуратура – Перник, като намира за основателни съжденията на прокурора, че мотивите на първостепенния съд са вътрешнопротиворечиви, взаимноизключващи се като значение и смисъл, до степен, че самата им лаконичност води до невъзможност да се разбере и на база какви факти, съдът е основал правните си изводи. Следва да се посочи, че основателно прокурорът изтъква, че съдът освен че абсолютно дословно в акта си е възпроизвел постановлението на прокурора по чл.78а НК, то съдът почти не е изложил доводи относно събраната по делото доказателствена съвкупност, като напълно липсва анализ на същата, и както правилно посочва представителят на държавното обвинение, дори не се е спрял и на извършената по делото експертиза /като само е посочил, че я кредитира, но не е посочмил какви изводи извежда от нея, като в началото на описанието на доказателства е посочил, че има такова заключение и е цитирал частично въпросите, обследвани от него, но прави изводи в тази насока изцяло липсват/, като ако не кредитира експертизата или я смята за неотнормима е следвало да го посочи в мотивите си, при анализа на правната страна на деянието. Вместо това видно от мотивите на районния съд, то такива почти липсват, като лаконичността им, може и следва да се приравни на липса на мотиви. Това е така тъй-като, при запознаване със същите неминуемо прави впечатление, че след като дословно е пресъздадено в съдебния акт постановлението на прокурора, то след него вместо изложена фактическа обстановка какво съдът приема, че се е случило в обективната действителност на база на събраната по делото в хода на ДП доказателствена съвкупност, то изцяло липсва не само фактическа обстановка /като не може да се приеме и че такава е добреописана в самото постановление/, но и на база какви доказателства е изведена такава /като е „преписана само фактологията на датите на пътуването през ГКПП-то” и кой свидетел от полицаите какво е казал- без впоследствие да се каже и дума дали се кредитират показанията им или не и защо/, след което директно съдът е посочил, че от една страна- на стр. 5 от решението на първоинстанционния съд, втория абзац е описано следното:”От събраните по делото доказателства може да се направи извод, че въпросните ксерокопия от сертификати

издадени от „Рамус“ ООД на лицето Е. М. М. имат характеристиките на документ по смисъла на закона на частен такъв и са представени от обвиняемият М. при преминаването му на процесните дати”. След което следва и възпроизвеждане на законовата дефиниция за частен и истински/респ. неистински такъв/ документ – арг от чл.93, т.5 и т.6 от НК, като в пълен противовес на приетото, че сертификатите са „документ”, на следващите две страници съдът излага контрааргументи, че „не са документ”, впоследствие на много места отново „говори“, че са документ и то частен такъв, и по този начин въобще не става ясно в крайна сметка каква теза застъпва съда-са или не са документ представените сертификати /копия от такива/. Това смислово объркване следва цялото изложение на съда, като нещо повече – стига се дотам – съдът да задава въпроси, което е абсолютно недопустимо в мотиви на съдебен акт /стр.6-трети абзац, посл. изречение/, в акта си съдът следва да дава отговори- не да задава въпроси по обвинението.

Няма ясна воля и защо според съдебния състав ако не са документ /като е цитирана и дефиницията и за неистински документ чл.93, т.6 от НК,, без да са излагани съждения защо биха били приети за неистински документите или не са документи, не става ясно поради противоречие в мотивите/, изведнъж следва извод, че „ксерокопията на документи” не са документи- стр.7 от мотивите. Отделно не става ясно, тази амалгама от съждения на база какъв доказателствен материал се извеждат такива изводи, защото анализ на събраните по делото множество гласни и писмени такива напълно липсва, като само в началото съдът цитира частично показания на свидетели, но какви факти приема за доказани не става ясно при положение, че при описанието на правната страна, съдът се задоволил само да каже, че доказателствата са „разнопосочни“, но в какъв смисъл и защо счита че това е така и в какво приеме, че има противоречия не става ясно. Нещо повече, видно от материалите по ДП, то в хода на същото са били разпитани в качеството на свидетели и всички гранични полицейски служители /в това число и техният началник- -С. В./, пред които се твърди лицето да е представяло процесните сертификати на описаните осем дати и три броя сертификати. Така в хода на досъдебното производство са били разпитани в качеството им на свидетели – и старши полицаи И. Б. Б. - служител на ГКПП – С., старши полицаи Н. Л. С. - служител на ГКПП -С., старши полицаи Р. Х. Н. - служител на ГКПП - С., старши полицаи Н. И. Д. - служител на ГКПП - С., старши полицаи З. В. М. - служител на ГКПП – С., като видно от разпитите на същите, то в посочения темпорален диапазон в обвинението на съответните дати, същите са били на работа и именно пред тях се твърди обвиняемото лице да е представило оригиналите на процесните „сертификати”, както и в разпитите си едноточно служителите заявяват, че са имали разпореждане да събират копия на същите, след като им се представи оригинала и извършат сравнение на същия с копието. Представена е и съответната писмена документация, видно от която именно на посочените дати всеки един от тях е бил на работа на посоченото ГКПП. Разпитан е и разузнавач - А. М., в това число и досежно запитването да лабораториите.Тоест не става ясно, тъй-като показанията на тези свидетели въобще не са били обсъждани, при положение, че същите са преки очевидци на деянията, какво е приел първостепенният съд, за да отхвърли обвинителната теза, при положение, че самият обвиняем в обясненията си, както в хода на ДП, след привличането му като обвиняем, така и в съдебно заседание пред първата инстанция, не отрича, че на процесните дати е преминавал ГКПП-С. –посока С. и че е представял оригиналите на сертификатите, а служителите са си оставяли копие в съответната служебна документация. Няма доводи и защо тогава съдът е приел, че ксерокопията не са документи и не е посочил, откъде извежда този извод, при положение, че не се

спори, че същите съответстват на първообразите на трите сертификата, които е представило лицето /обвиняемият не отрича това обстоятелство/. Напротив, защитната теза на обвиняемия Е. М. М., е че „не е знаел, че сертификатите за отрицателен ПСР, които е представял са фалшиви”. Същият твърди, както се възразява и във възразенията на защитата пред ПОС, като необследвано обстоятелство, че „в обясненията си в съдебно заседание същият /обвиняемият/ изрично е обяснил, че е правил многобройни изследвания в различни лаборатории в С., в зависимост от натовареността им и местоположението си, тъй като имал възрастни роднини в Република С. и му се е налагало да пътува често до там. Във всички тях същият /и заявено от защитата/ е преминавал през еднакви процедури, заплащал е изследванията си и е получавал необходимото удостоверение с посочения резултат, който единствено го е интересувал. Не се е интересувал от външната страна на удостоверенията и едва след като се е запознал със експертизата на в.л. е узнал, че представените поделото фотонния от сертификати са неистински, като това настоящият съд приема за негова защитна теза, и проява на двоинствената природа на обясненията на обвиняемия, като средство за защита и като доказателствено средство, като в случая съдът ги приема като защитна версия. По делото защитата възразява и, че няма приложени доказателства, установяващи, че през посочения период няма направени от него тестове за COVID-19 в СМДЛ ”Рамус” ООД гр.С., във всичките им лаборатории, тъй като обвиняемият не можел да помни кога и къде си е правил тестове през 2021 г. с оглед направените от него, както посочва защитата и обвиняемият, многобройни изследвания. Още повече, че СМДЛ ”Рамус” ООД С. имало много лаборатории в С., а не само една, която можела евентуално да бъде запомнена. Отговор на тези възразения на защитата липсват пред първата инстанция, като този ключов момент изцяло е пропуснат в мотивите, като както и прокурорът при ОП-Перник сочи, във въззивното производство, то по делото са налични две писма от представляващия лаборатории „Рамус”-доц д-р Р. Д. М. /СТР.11 И 35 от ДП/, видно от които на обвиняемото лице изследвания през 2021 г. не са извършвани, което означавало според прокурора, че той не е ходил в лаборатория „Рамус“ ООД. След като той не е ходил на изследване в лаборатория „Рамус“ ООД, следвало да се отбележи, че истината е, че той не е правил изследвания и е знаел, че това са неистински документи, но ги е ползвал да преминава незаконно през границите на Република България, като с тези доводи прокурорът възразява срещу лаконичното заключение на първостепенния съд, че субективната страна на деянието не е доказана, като според представителя на държавното обвинение лицето много добре е знаело как изглежда истинско изследване и че не е ходило в лабораториите през 2021 г, както и че щом си е правил такова изследване през 2020 г знае много добре как изглежда един такъв образец на сертификат. Съдът намира, че тук следва да посочи, че освен противоречивостта на мотивите на първата инстанция, тангираща с липса на такива, няма обсъждане на тези обстоятелства по делото, още повече че и защитата има възразения в тази насока /че не е обследвано дали лицето е посетило всички лаборатории „Рамус” на територията на гр. С. за процесния период/. Така се установяват в хода на съдебното следствие и нови факти, необследвани от първата инстанция, като същите са били налични и пред нея. Вместо това, съдът не е обсъдил и писмата, в кориците на ДП от представляващия лаборатория „Рамус”, като видно от служебно извършена справка в ТР /Търговския регистър/, то лицето до което са били адресирани процесните писма, изпратени на адреса на седалището на лабораториите, посочено в сайта на ТР, е именно-д-р доц.Р. Д. М., чието име за подпис стои и като лабораторен лекар на представения истински сертификат, който обвиняемият си е правил през 2020 г.- стр.36 от ДП.Тоест е с положено име и място за

подпис, не на лаборант, а на представляващия лабораториите- д-р Р. Д. М., видно от вписаното име, и дали на всички сертификати стои неговото име, което има отношение към съответния вид документ- в този смисъл разгледан и през призмата на ТР 2 от 2011 г. на ОСНК на ВКС- т.2 от същото относно въпроса кога лекарите попадат в хипотезата на чл. 93, ал. 1, б. „б” НК- въпрос на който първата инстанция не се спряла въобще/. Такива анализи въобще не са правени по делото, при положение, че такова възражение на защитата е имало и пред него и се поддържа и пред въззива и респ. същото би имало пряко отношение към решаващите правни изводи, ако първата инстанция да би го изяснила този факт. Отделно от това, при цитиране само на дефинициите за „частен” /по аргумент на дефиницията за официалния/ и „неистински” документ от НК, без същите да се съотнесат към доказателствата и фактите по делото, даже не става ясно как съдът приема, че е налице частен документ, при положение, че не е обследвана правната характеристика на този документ, като това се отнася и за истинността, респ. неистинността на документа, като следва да се посочи, че на места и съдът говори за вярно и невярно съдържание на документа и смесва отделните правни понятия.

Нещо повече съдът сочи, че съдебната практика, приемала, че ксерокопието не е документ. Тук при така заявеното декларативно изречение от съда, следва да се посочи, че съдебната практика, обективизирана в множество решения на Върховния съд е в точно обратния смисъл- така в множество решения на ВКС е посочено, че – *„Копието не променя характера на удостоверените в документа обстоятелства.... Съдът дължи да отбележи, че частните документи съдържат изявления на равнопоставени частноправни субекти, които са насочени към постигането на съгласие относно поразждане, изменение или прекратяване на правоотношение. Фактът, че ксерокопие на Диплома за средно образование е представено на служител на ОПП-СДВР, по никакъв начин не рефлектира върху съставомерността на деянието. Това е така, защото инкриминираният неистински документ като изявление е достигнал до знанието на адресата. Копието на документ е също толкова годен предмет на документно престъпление, както и оригинала...”*,” Фактът, че предмет на престъплението е незаверено копие на официален документ, не изключва съставомерността на деянието. Практиката на Върховната съдебна инстанция изобилства със случаи на инкриминирани копия на официални документи (включително и незаверени), като ВКС не веднъж е имал възможност да подчертае, че копията на документи са годен предмет на документно престъпление, тъй като носят всички белези на документ по смисъла на НК. Те представляват конкретно писмено волеизявление на определено лице, което има правно значение и е обективизирано с писмени знаци върху траен носител. За наличието на официален документ не следва да се изхожда само от изискванията за правната му валидност и доказателствена сила, а и от годността на документа да създаде заблуждение у другото, че е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на службата му или от представител на обществеността в кръга на възложените му функции дори и копието да не е надлежно заверено, то това не променя характера му на документ” – из- Решение № 410 от 6.11.2014 г. на ВКС по н. д. № 1194/2014 г., I н. о., Решение № 279 от 21.05.2014 г. на ВКС по н. д. № 780/2014 г., I н. о. , Решения №2 от 04.02.2010 г. на ВКС по н.д. № 660/2009 г., Решение № 333 от 07.10.2008 г. на ВКС, по н.д. №340 от 2008 г. на трето н.о. на ВКС, Решение №151 от 07.06.2011 от ВКС по н.д. №724/2010 г. на второ н.о., такива доводи се съдържат е в Решение № 70 по н.д. №1901 от 2014 г. на ВКС-а.). **Решение №410/06.11.2014 по дело №1194/2014 на ВКС, НК, I н.о., докладчик съдията Мариана Костова** посочено, че – „...При така установените факти правилно е прието, че деянията на осъдения

осъществяват от обективна и субективна страна състава на чл. 316 във вр. чл. 308, ал. 2 от НК. Съставът на престъплението е субсидиарен спрямо предходните състави на документни престъпления, доколкото предполага единствено ползването на опорочения документ, който се представя, за да удостовери отразените в него факти – в случая, наличието на завършено от осъдения висше образование, в двете образователни степени. Престъплението е резултатно, като резултатът се изразява в узнаването за документа от лицата, на които той се представя, което в случая е изпълнено. Престъплението е възможно само при пряк умисъл, който е налице и се обективира от действията на осъдения Д. – представянето пред длъжностните лица на неистинските документи със знанието за тяхната неавтентичност, което знание не е спорно по делото. Известно е, че определението на понятието „неистински” документ, което има и своята легална дефиниция в чл. 93, ал. 1, т. 6 от НК, не включва съдържанието на писменото изявление като елемент на този документ, а от значение е само дали авторът, посочен в него, действително го е съставил. Липсата на оригиналите на двете дипломи по делото не прави деянието несъставомерно, каквото е основното възражение в искането за възобновяване на делото. Не могат да бъдат споделени доводите относно естеството на представените от осъдения документи като копия и невъзможността те да бъдат предмет на неавтентично документиране. Тези доводи не съответстват на закона, съдебната практика и правната доктрина. Изхождайки от дефинитивната същност на документа като конкретно писмено изявление на определено лице, което изявление притежава пряко или косвено правно значение, доктрината последователно е приемала преписите (с официална или частна заверка), както и копията, за документи, които могат да бъдат предмет на подправка, респ. на преправяне (в този смисъл вж. **Ив. Н., Наказателно право, Особена част, том втори, л. 123 и сл., издание 1959 година**). Отчитайки променената обществена и технологична среда, няма причини да отречем тези характеристики на съвременните копия на документи, доколкото те са масово ползвани в документооборота и приложими за установяване съществуването или не на определено правоотношение. Ако то не е било обективно проявено, ще сме изправени пред т. нар. „лъжливо документиране”, но ако неавтентичен е авторът на документа, тогава е налице „неистински” документ, какъвто е настоящият случай (в този смисъл и р. № 259/2013 година на ВКС, II НО, решение № 429/2005 година на ВКС, I НО, решение № 290/2009 година на ВКС, I НО и др.). В хода на наказателното производство авторът на неистинските документи не е бил разкрит, затова и наказателната отговорност на осъдения Д. е ангажирана само за ползването им – по чл. 316 във вр. чл. 308 от НК, като представените копия от дипломи са приети от съответната администрация за удостоверяване на подлежащите на това факти и обстоятелства и така документът е проявил правното си значение...”. Цитираната съдебна практика е приложима в настоящия казус, доколкото се отнася до представени пред длъжности лица /гранични полицаи/ незаверени ксерокопия от „сертификати за отрицателен ПСР тест”, като съдът не се е спрял въобще на този въпрос. Не е обсъдил и при положение, че веднъж приема, че сертификатите са документ, впоследствие самоотрича това свое съждение /стр.5 и следв. Две страници/- ако са документ, какъв са – частен, официален, истински, неистински, като е следвало да обсъди и какви факти закрепват същите- с правно значение или не, удостоверяват ли такива факти, при положение, като такива доводи отсъстват и в постановлението, сезирало съда. При положение, че съдът е длъжен да обследва същото и при изпълнение на задълженията си по чл. 377 НПК / **Чл. 377. (1) (Предишен текст на чл. 377 – ДВ, бр. 42 от 2015 г.,**

изм., бр. 7 от 2019 г.)■ Когато не са налице основанията на [чл. 78а от Наказателния кодекс](#) или когато е допуснато отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия по [чл. 249, ал. 4, т. 1](#), съдът прекратява съдебното производство и връща делото на прокурора./, то в случай, че съдът е забелязал дефиците в същото, не е следвало да ги пренася в своя акт, а евентуално да упражни правомощията си по реда на чл. 377 НПК. Още повече, че се касае за сензитивен обществен въпрос, в условията на глобална пандемична обстановка и са налице и наднационални актове, касаещия същия / в това число водещият документ в тази насока- Регламентът за въвеждането им, който съгл чл. 5, ал.4 от КРБ е с приоритет над вътрешното ни право - **РЕГЛАМЕНТ (ЕС) 2021/953 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 14 юни 2021 година относно рамка за издаването, проверката и приемането на оперативно съвместими сертификати за ваксинация срещу, направено изследване за и преболедуване на COVID-19 (Цифров COVID сертификат на ЕС) с цел улесняване на свободното движение по време на пандемията от COVID-19**, където пространно е обяснена правната същност на тези документи, и в множество аспекти са обяснени всички видове сертификати в това число и процесните- за изследване по метода ПСР, така напр. в чл. 42 от Регламента е посочено- *Сертификатите за отрицателен резултат от направен тест за COVID-19, издадени от държавите членки в съответствие с настоящия регламент, следва да се приемат при едни и същи условия от държавите членки, които изискват доказателство за направено изследване за инфекция със SARS-CoV-2, за да предоставят освобождаване от ограниченията на свободното движение, въведени с цел ограничаване на разпространението на SARS-CoV-2....*”, като на база положените постулати от регламента видно и от достъпната публично информация на сайта на Министерство на здравеопазването, тези въпроси са обяснени и дефинирани- в това число и с качени на сайта -Заповеди на министъра на здравеопазването и за вида и формата на съответните сертификати, и образци на същите, като в отделен разяснителен раздел на сайта на Министерството е изяснена и същността на процесните сертификати, визирани в регламента- *За „зелен сертификат“ се признават трите вида Европейски цифров COVID-сертификат: За ваксинация срещу COVID-19; За преболедуване на COVID-19, доказано с ПСР-тест; За отрицателен резултат от проведено изследване с ПСР-тест или с антигенен тест./какъвто е процесният случай/, 2. „Зелен сертификат“ за преболедуване на заболяването COVID-19, доказано с бърз антигенен тест. Документът важи една година на територията на България.3. За „зелен сертификат“ се признават и резултатите от лабораторни изследвания за антитела. За да получите удостоверението за наличие на антитела, стойностите на антителата срещу SARS-CoV-2 трябва да са доказани чрез количествено изследване на Anti-SARS-CoV2 IgG и да надхвърлят 150 BAU/ml. Документът е със срок на валидност 90 дни и важи само на територията на България.4. За „зелен сертификат“ се признават и аналогични документи за ваксинация, за изследване и за преболедуване (доказано с ПСР или с антигенен тест) за лица, ваксинирани, преболедали или изследвани извън страната./.* Действително същият е приет след самите дати на деянието, но е бил в сила към момента на постановяване на решението на съда –м.окт.2021 г., още повече че регламентът урежда и заварените положения, а и към момента на деянията е действала изрична Заповед на министъра на здравеопазването – Заповед № РД -01-50 ОТ 26.01.2021 г./. Следва да се посочи и още един детайл- на сайта на Министерство на здравеопазването са качени в списък –лимитативно изброени всички лицензирани лаборатории за извършване на ПСР-изследване, което респ. означава, че същите

подлежат на лицензионен режим, където присъства и СМДЛ Рамус гр. С., тоест отново възниква въпросът за формата на процесните сертификати и лицето, което подписва същите- като на съда е убегнал и този анализ, а същият е относим и към обстоятелството е ли документ сертификатът, и какъв документ е – по арг. И на залегалите постулати в **ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 3 ОТ 23.03.1982 Г. ПО Н. Д. № 12/1981 Г., ПЛЕНУМ НА ВС, публикувано в Сборник постановления и тълкувателни решения на ВС на РБ по наказателни дела 1953-1990, стр. 351, пор. № 118**, където е дефинирана и разликата между частен и официален документ, удостоверителен и диспозитивен документ, истински и неистински документ, и са обяснени отделните състави на документните престъпления. При извод че процесните сертификати, респ. копия на такива- са или не са документ, какъв документ са, ТРС е следвало да изложи аргументи за своите изводи, като такива, както съдът посочи по-горе липсват в „мотивите на съда”. Така при положение, че **ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 3 ОТ 23.03.1982 Г. ПО Н. Д. № 12/1981 Г., ПЛЕНУМ НА ВС**, е основополагащо досежно основни правни постулати в посочения смисъл, а именно- че- Предмет на документните престъпления по НК (НАКАЗАТЕЛЕН КОДЕКС) са конкретни и изрични писмени изявления на определени лица, които имат пряко или косвено правно значение. Документът съдържа факти или обстоятелства, или пък твърдения за съществуването иди не съществуването на такива факти или обстоятелства, които пораждат, изменят, погасяват или установяват права и задължения или правоотношения. Документът представлява материализирано мисловно съдържание, изразено с помощта на писменоезиковата форма...т.3 от ППВС- Определение на понятието официален документ е дадено в чл. 93, т. 5 НК. При документната подправка по чл. 308 и 310 НК, когато формата и редът за съставянето на документа не са установени с нормативен акт, за наличието на официален документ не трябва да се изхожда от изискванията за правната му валидност и доказателствената сила а от неговата годност да създаде заблуждение у другото /именно такова заблуждение е създадено в процесната хипотеза/. В тези случаи за съставомерността на деянието с без значение дали той е издаден във форма на служебна бележка вместо удостоверение, дали е подписан от едно вместо от две лица, дали има изходящ номер, или няма такъв, дали има, или няма, дата, дали, е поставен, или не е поставен печат (когато не е задължителен). Достатъчно е той да може да се възприеме от лицето, на което е предявен, като редовен официален документ. Частен е всеки документ, който е съставен от недлъжностно лице лично или като представител на друго частно лице, както и когато е съставен от длъжностно лице не в кръга на службата му или от представител на обществеността извън кръга на възложените му функции...Т.6 ППВС- В чл. 93, т. 6 НК е посочено кой документ е неистински. По аргумент от противното основание следва, че истински документ е този, който представлява конкретно писмено изявление на лицето, което действително го е съставило. Определението на понятието неистински документ, дадено в чл. 93, т. 6 НК, не включва съдържанието на писменото изявление като елемент на този документ /вместо това такива съждения има в акта на ТРС/. Следователно дали документът е с вярно или с невярно съдържание е без значение за неговата неистинност /като и такива доводи има в мотивите на съда, без да е нужно да се изследват при вида на повдигнатото обвинение/. От значение е дали авторът, посочен в документа, е действително съставил документа /като точно това обстоятелство ТРС не е обследвал/. Законът свързва неистинността единствено с автора на документа - с произхода на документа. Затова документът ще е неистински и когато е с вярно съдържание, ако посоченият в него автор не е действителният. , Т.7 ППВС7. В практиката се допускат грешки при разграничаване на диспозитивните и

удостоверителните документи, в резултат на което в някои случаи неправилно се приема, че диспозитивните документи могат да бъдат предмет на лъжливо документиране. Диспозитивните документи представляват първично изявление на автора. По своята същност изявлението изразява разпоредителни действия - да се изплати или да не се изплати определена сума, разрешение за сключване на граждански брак от непълнолетни лица, разпореждане с недвижими имоти чрез завещание, дарение или сделка и т. н. Такива са и различните административни актове - заповеди, разпореждания и др. Диспозитивните документи не удостоверяват факти, събития или обстоятелства извън самото изявление. Затова те не могат да бъдат предмет на лъжливо документиране по чл. 311 - чл. 314 НК. Удостоверителните документи установяват съществуването или несъществуването на определени факти, събития или обстоятелства, които авторът възпроизвежда в документа - за количеството на извършената работа, за качеството на определена стока, за здравословното състояние на дадено лице/каквато е процесната хипотеза/ и др. С оглед удостоверителната функция на този вид документи те могат да бъдат с вярно или с невярно съдържание. Ето защо само удостоверителните документи могат да бъдат предмет на лъжливото документиране по чл. 311 - 314 НК. Съставянето на неистинския документ по смисъла на чл. 98, т. 6 НК представлява първично обективизиране на конкретно писмено изявление. То се изразява в непосредствено материализиране на изявлението от лице, различно от посочения в документа автор. За съставянето на неистински документ деецът ще носи отговорност по чл. 308 - 310 НК и Престъплението по чл. 308 НК е завършено със съставянето на неистинския официален документ, който съдържа всички реквизити по чл. 93, т. 5 НК. Ако за съставянето му са необходими не едно, а няколко действия - например поставяне на подписите на повече от едно длъжностно лице или на печат, когато те са задължителни, ако не са извършени всички действия, ще е налице опит. За съставомерността на деянието по чл. 309 НК от обективна страна е необходимо освен съставянето на неистински или преправянето на истински частен документ още и неговата употреба от деец, за да докаже, че съществува или не съществува, или че е прекратено или изменено някое право или задължение, или някое правно отношение. Деянието ще бъде довършено, когато документът е употребен, т. е. когато е осъществена и втората съставка на двуактното престъпление. Употребата ще е налице с представянето на документа пред съответното длъжностно лице в държавен или обществен орган или пред частно лице. Престъплението по чл. 309 НК може да бъде извършено от всяко наказателно отговорно лице. Деянието по чл. 309, ал. 1 НК ще бъде довършено, когато документът е употребен. Употребата ще е налице с представянето на документа пред съответното длъжностно лице /в случая нотариусът/ или частно лице. Съставът на чл. 316 НК /каквото е обвинението в процесния случай вр чл. 309, ал. 1 НК/, която представлява една от най-разпространените форми на т.нар. престъпно ползване на документ вкл.- от обективна страна деецът използва неистински /каквито са твърденията в казуса/ или подправен, документ с невярно съдържание, при условие, че не отговаря за съставянето на използвания документ. При условие, че деецът е съставил някои от инкриминираните документи, то отговорността за престъпното съставяне ще погълне отговорността по чл. 316 НК. В този смисъл се приема, че отговорността по чл. 316 НК е субсидиарна. За съставомерността на деянието по чл. 316 НК е без значение, дали е ангажирана отговорността на съставителя на неистинския или документа с невярно съдържание. Съставителят на документа може да не е известен. Ползването на документа по смисъла на чл. 316 НК се изразява в неговата употреба пред трети лица и то съобразно предназначението му,

за установяване на определени факти с правно значение, в случая пред граничните власти. Престъплението по чл. 316 НК може да се извърши само при пряк умисъл. Деецът трябва да съзнава, че използва неистински, преправен или документ с невярно съдържание, както и че ползва този документ пред трето лице. В мотивите на съда, разсъждения в посочения смисъл липсват- декларативното посочване на дефинициите за частен и неистински документ, не е мотивиране на съдебен акт, ако не бъде съотнесено към конкретиката на казуса и не се извърши правен анализ на база посочените понастоящем постулати, за да стане ясна волята на съда, и респ. неговите изводи да бъдат обосновани. Следва да се отбележи, че освен за обективната страна, основателно е възражението на прокуратурата в с.з., че съдът не се е спрял в детайли и на субективната страна при положение, че както се посочи по –горе от настоящия съд, се касае за престъпление, което може да се извърши само с пряк умисъл. Така основателно прокурорът възражава, че съдът е приел обясненията на обвиняемия, но дори не е отчел и тяхната противоречивост- при положение, че се установява, че през 2021 г. лицето не е ходило на изследвания, тогава е следвало да е наясно при положение, че за субективната страна се съди от обективните действия на лицето- че не са му правени тестови ПСР и представя неистински документи пред граничните власти с цел безпрепятствено преминаване на граничния контрол. Прокурорът сочи, че дори не може да се разбере каква е волята на съда, и откъде въобще произтичат неговите изводи, като съдът счита, че е основателно това възражение от всичко дотук изложено. В тази връзка има резон и в друг довод на прокурора за необоснованост и противочерие на мотивите на съда- според прокурора – съдът като първа инстанция „или не е прочел, или не е разбрал, или умишлено не е обсъдил заключението по делото, която в основната част на заключението казва: трите копия са изобразени един и същи комбинация от подписи и от печати...”. Доводи в тази насока отсъстват в съдебния акт.

В заключение на всичко гореизложено, следва извод, че съдебният акт, протестиран пред ПОС, не отговаря на изискванията на чл. 305, ал.3, вр. чл. 301, ал.1, т.1, вр. чл. 107, ал.5 НПК. Буквалното, логическо и семантично тълкуване на обективизираната в цитираните норми законодателна воля обосновава категорично заключение за установен стандарт на първоинстанционния акт, като форма и съдържание. Няма никакво съмнение нито в съдебната практика, нито в правната доктрина, че обсегът на възложените задължения на първата инстанция при обявяване на решение /респ. присъда/, е да посочи установената фактическа обстановка; да отдели спорното от безспорното; да направи подробен анализ на събраните доказателства, като опише кои кредитира и кои не; да посочи въз основа на кои от тях е приета за установена фактическата обстановка; да изложи чрез вътрешното си убеждение доводи за приложимото право; да отговори на всички доводи и възражения на страните. В същият смисъл е и постановката на международното право, като съгласно чл. 6, т.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, всяко лице има право на справедлив процес пред независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона, който да гледа делото му и след това да се произнесе по наказателното обвинение от фактическа и правна гледна точка, като съобразността с тази разпоредба трябва да се преценява в обхвата на наказателното производство от започването до неговото финализиране, включващ и правото на обжалване.

В контекста на установения в чл. 6, т.1 от КЗПЧОС и разискван в настоящия казус нормативен регламент, практиката на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ е константна и последователна, че вътрешните съдилища трябва да излагат с

достатъчни яснота и изчерпателност мотивите в решенията си, което предпоставя пълноценното упражняване на правото на защита и обжалване. Липсата на съображения ограничава справедливостта в процеса.

Изготвеният от първата инстанция съдебен акт възпроизвежда почти дословно описаната от прокурора в предложението по чл. 78а НК фактология на инкриминираното деяние, в извършването на което е обвинен подсъдимия, като на база тази обстановка извежда обратни правни изводи на тези от постановлението /тоест разликата е само в правната страна/. Вместо да извърши дължимия доказателствен анализ, като оцени доказателствата и средствата за тяхното установяване от гледна точка надеждност и достоверност, както и да ги разгледа във взаимната им връзка в действителност и подробно, решаващият първи съд се е задоволил да посочи декларативно, че престъплението не е доказано от обективна страна и от субективна страна, като не е направил анализ нито на фактите, нито на база същите, основани на доказателствен материал, находящ се в кориците на делото, е извел обосновани правни изводи, напротив съжденията му освен крайно лаконични са и дълбоко противоречиви. На практика задълбочен правен анализ липсва. На следващо място, в мотивите си, районният съд нито е описал възражения на защитата, нито е дал правен и /или/ фактически отговор на същите.

Изложеното сочи на извод, че на практика липсват мотиви на постановения съдебен акт, защото липса на мотиви на съдебния акт се констатира не само когато такива липсват изобщо, но и когато те са толкова формални и незадълбочени, а в случая и противоречиви, че не дават възможност да бъде разбрано какво е възприел решаващият съд и по какъв начин е формирано вътрешното му убеждение. По отношение на съдебния акт на районният съд липсата на ясни мотиви се изразява и в липса на конкретен и аргументиран отговор на възраженията на защитата срещу повдигнатото обвинение /макар и резултатът да е оправдателен отговор се дължи/, като за страните не е налице възможност да разберат въз основа на какви съображения съдът е извел заключенията си. Очертаното процесуално нарушение несъмнено опорочава постановеното решение и е от категорията на абсолютните основания за неговата отмяна, защото накърнява процесуалното право на страните да получат в пълен обем защита на своите интереси, чрез достъп до съд и разглеждане на депозираните от тях възражения и доводи. То е и основание, за което въззивната инстанция по силата на правомощията си по чл. 314, ал.1 НПК е длъжна да вземе отношение и без изрично позоваване от страните /като в случая има такова от страна на представителя на ОП-Перник/.

При инстанционния контрол, съблюдавайки императивните предписания на чл. 13 и 14 от НПК, и в рамките на предоставените му процесуални правомощия, въззивният съд /втора първа инстанция по същество/ е длъжен внимателно да провери правилността на постановеното решение и задълбочено да изследва основателността на релевираните в жалбата или протеста /в случая/ оплаквания, като очертаната мисловна дейност следва да бъде словно обективизирана по надлежния начин в мотивите на въззивното решение.

Непълнотата във фактическите и правни съображения на контролирания съдебния акт, тангираща с липса на мотиви по направените в пледоариите доводи и възражения, препятства възможността на въззивната инстанция да реализира контрол за спазването на предявените към този съд процесуални задължения. И поради това, още веднъж следва да се повтори, че очертаните процесуални нарушения безспорно опорочават постановеното решение и са от категорията на абсолютните основания за неговата отмяна, защото неминуемо

накърняват процесуалното право на страните в процеса /и защита, и обвинение/ да получат в пълен обем охрана на своите интереси, чрез достъп до съд и разглеждане на депозираните от тях доводи и възражения, по реда на инстанционната проверка.

Като взе предвид изложеното, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 4 от 08.10.2021 г., постановено по НАХД № 48/2021 год. по описа на Районен съд -Трън.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Районен съд -Трън.
РЕШЕНИЕТО не подлежи на жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____